

Arrest

nr. 195 579 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2017 met referthenummer 71136.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Nederlandse partner melden zich op 23 november 2016 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Op 30 maart 2017 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, omdat deze kennelijk enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 juni 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [H.]

voornaam : [Y.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Algerije

In voorkomend geval, ALIAS: [S. A.], geboren op [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft inbreuken gepleegd op de openbare orde:

- PV AN.22.LB.03550317 voor aanmatiging door PZ Antwerpen,

- PV BR.60.L3.032809/2017 door ZP Midi voor verdenking van drugshandel.

Uit de aard en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gegeven op 21/03/2017.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een PV voor aanmatiging (PV AN.22.LB.03550317) opgesteld door PZ Antwerpen. Hij gebruikte een andere naam [S. A.], geboren op [...]. Betrokkene maakt tevens het voorwerp uit van een PV BR.60.L3.032809/2017 door ZP Midi op 28.06.2017 voor verdenking van drugshandel.

Betrokkene startte een dossier op voor wettelijke samenwoning bij de burgerlijke stand van de stad Antwerpen met [B. A.] [OV...], een Nederlandse vrouw met een geldige E-kaart. Na negatief advies van het parket van Antwerpen, weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning. Na onderzoek werd vastgesteld dat betrokkene wenste een wettelijke samenwoning te registreren om een verblijfsrecht te bekomen en niet om een duurzame relatie te bestendigen. De weigering van registratie tot wettelijke samenwoonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw [B.] en haar 3 kinderen uit een vorig huwelijk niet kunnen gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Algerije. Zowel betrokkene als mevrouw [B.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Tijdens de periode van scheiding kunnen betrokkene en zijn partner bovendien contact houden via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart beroep te hebben ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering, dit beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Algerije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/14, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het “algemeen rechtsbeginsel *‘fair balance’*” en van het hoorrecht.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt hij dat de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende is te beschouwen en betoogt vervolgens:

“[...] REDEN VAN HET INREISVERBOD

Op datum van 28.06.2017 wordt door de politie een identiteitscontrole gedaan.

Verzoeker werd tijdens de controle aangehouden.

Diezelfde dag, nl. op 28.06.2017, werd door verwerende partij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (hierna: bijlage 13septies) afgeleverd.

Ten gevolge van de bijlage 13septies wordt aan verzoeker een inreisverbod (hierna: bijlage 13 sexies) afgeleverd.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

[...]

Er werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van drie jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij de openbare orde zou geschonden hebben. De motivering in verband met de openbare orde gaat niet op aangezien het inreisverbod niet werd opgelegd omwille van de schending van de openbare orde.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van driejaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt door de verwerende partij met betrekking tot de duur van het inreisverbod het volgende vermeld:

1) Betrokkene startte een dossier op voor wettelijke samenwoning bij de Burgerlijks Stand Antwerpen met [B. A.], een Nederlandse vrouw met een geldige E-kaart. Na negatief advies van het parket van antwerpse weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning te registreren om een verblijfsrecht te bekomen en niet om een duurzame relatie te bestendigen... (laatste alinea bestreden beslissing)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat deze overwegingen een afweging inhouden van het gezinsleven ten opzichte van een terugkeerverplichting, maar deze kunnen niet in verband gebracht worden met de duur van het inreisverbod.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

De concrete duur van het in casu aan verzoeker opgelegde inreisverbod, met name drie jaar, wordt hierdoor echter op geen enkele wijze gemotiveerd.

In de voormelde alinea wordt enkel vermeld dat verzoeker geen oprechte relatie heeft met zijn partner en dat hij de procedure wettelijke samenwoont vanuit het buitenland kan verderzetten.

In de laatste alinea van de 2 blz van de bestreden beslissing meldt men dat er kennelijk geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan driejaar.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van drie jaar toe te kennen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Verwerende partij heeft geen voldoende afweging en toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Zij heeft getracht om de situatie van verzoeker te toetsen aan artikel 8 EVRM, maar deze is zeer pover gebleven.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Schending van artikel 8 EVRM. schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' en hoorrecht "Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

• *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

• *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen]."

De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Wat dit laatste betreft, wordt geduïd dat verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21 maart 2017.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. In dit verband wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van processen-verbaal voor aanmatiging en voor verdenking van drugshandel – en op basis waarvan reeds een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving werd vastgesteld – en op het gegeven dat verzoeker een wettelijke samenwoning wenste te laten registreren waarvan na onderzoek, en na een negatief advies van het parket, door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd vastgesteld dat deze enkel was gericht op een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners. In het belang van de immigratiecontrole en gelet op deze elementen en de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, en waar een onderzoek van het dossier niet wijst op specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar, wordt een inreisverbod voor drie jaar proportioneel geacht. Verweerder benadrukt dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Daarenboven stelt hij dat verzoeker ook niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Hij wijst er hierbij ook op dat zowel verzoeker als de Nederlandse partner vanaf het begin wisten dat het voorgehouden gezinsleven in België precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Hij merkt op dat verzoeker en zijn partner contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen tijdens de periode van scheiding. Eveneens duidt hij dat de omstandigheid dat verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing in beroep ging bij de rechtbank van

eerste aanleg niet leidt tot een andere beoordeling, nu een dergelijke procedure geen schorsende werking heeft en een persoonlijke verschijning in dergelijke procedures niet is vereist. Hij stelt dat verzoeker zijn belangen door zijn advocaat kan laten behartigen.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden als zou de duur van het inreisverbod enkel worden gemotiveerd door te wijzen op het niet naleven van de terugkeerverplichting. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoeker hardnekkig weigert om een einde te stellen aan zijn illegaal verblijf, dat er redenen van openbare orde spelen en dat verzoeker trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren waarmee hij enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat verzoeker betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd waarom de relatie met een Nederlandse vrouw niet als dusdanig wordt weerhouden.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker geeft op zich ook niet aan dat enige andere specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Hij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en omdat hij geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend en hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde. Uit deze wetsbepalingen volgt dat verweerder in beginsel in deze beide gevallen een inreisverbod dient op te leggen (*“gaat gepaard”*). De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat er in zijn situatie grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motiveringsplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband wordt zo gewezen op het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van processen-verbaal voor aanmatiging en voor verdenking van drugshandel – en op basis waarvan reeds een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving werd vastgesteld – en op het gegeven dat verzoeker een wettelijke samenwoning wenste te laten registreren waarvan na onderzoek, en na een negatief advies van het parket, door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd vastgesteld dat deze enkel was gericht op een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners. In het belang van de immigratiecontrole en gelet op deze elementen en de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, en waar een onderzoek van het dossier niet wijst op specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar, wordt een inreisverbod voor drie jaar proportioneel geacht. Verzoekers betoog als zou de duur van het inreisverbod enkel worden gemotiveerd door te stellen dat geen omstandigheden blijken die kunnen leiden tot een inreisverbod met een kortere duur mist bijgevolg ook feitelijke grondslag. Verweerder benadrukt dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand een contraindicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Verweerder gaf alzo op duidelijke wijze aan van mening te zijn dat voor hem een effectief beleefde en beoogde duurzame partnerrelatie, minstens in hoofde van verzoeker, niet blijkt en hij om deze reden deze relatie niet weerhoudt als omstandigheid die rechtvaardigt dat een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar wordt opgelegd. Daarenboven stelt hij dat verzoeker ook niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Hij wijst er hierbij ook op dat zowel verzoeker als zijn Nederlandse partner vanaf het begin wisten dat het voorgehouden gezinsleven in België precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Hij merkt op dat verzoeker en zijn partner tijdens de periode van scheiding contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Eveneens duidt hij dat de omstandigheid dat verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing in beroep ging bij de rechtbank van eerste aanleg niet leidt tot een andere beoordeling, nu een dergelijke procedure geen schorsende werking heeft, een persoonlijke verschijning in dergelijke procedures niet is vereist en verzoeker zich kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Ook voormelde hangende beroepsprocedure werd aldus in rekening gebracht.

Gelet op de voorziene motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de specifieke omstandigheden van zijn geval, wat de duur van het inreisverbod betreft, niet in rekening werden gebracht of zijn onderzocht of dat op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid alsnog ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

Verzoeker geeft aan dat de motivering inzake de openbare orde niet opgaat "*aangezien het inreisverbod niet werd opgelegd omwille van de schending van de openbare orde*". Verzoeker lijkt er aldus evenwel aan voorbij te gaan dat hem een inreisverbod wordt opgelegd onder meer op basis van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij voor het vrijwillig vertrek geen termijn kreeg toegekend en deze laatste beslissing – zoals blijkt uit de verwijderingsmaatregel waarmee de thans bestreden beslissing gepaard gaat – onder meer was gesteund op de vaststelling dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. De vaststelling dringt zich aldus op dat het gevaar dat verzoeker volgens het bestuur vormt voor de openbare orde wel degelijk ook een rol speelde bij de beslissing dat er grond is tot het opleggen van een inreisverbod. De Raad merkt daarenboven op dat het gegeven dat het bestuur de redenen van openbare orde blijkbaar niet als voldoende zwaarwichtig heeft beschouwd om met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een "*ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid*", nog niet maakt dat deze redenen van openbare orde niet langer relevant (kunnen) zijn in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod tot maximum drie jaar die in normale situaties mogelijk is. De Raad benadrukt, zoals verzoeker zelf ook talloze malen doet, het gegeven dat de duur van het inreisverbod steeds dient te worden bepaald door de verschillende specifieke omstandigheden van het geval in rekening te brengen en actuele en reële redenen van openbare orde kunnen in dit verband in beginsel steeds als verzwarende omstandigheden in rekening worden genomen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkel ogenblik aangeeft het motief te betwisten dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, noch in het kader van huidig verzoekschrift noch in het kader van een eventueel beroep gericht tegen de verwijderingsmaatregel

waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Het betoog van verzoeker op dit punt wordt bijgevolg niet bijgetreden.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de voorziene motivering inzake zijn relatie met een Nederlandse vrouw slechts een afweging inhoudt van het gezinsleven ten opzichte van de terugkeerverplichting, maar deze niet in verband kan worden gebracht met de duur van het inreisverbod. Hij merkt op dat de betreffende alinea in de bestreden beslissing eenvoudigweg werd gekopieerd uit de verwijderingsmaatregel waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat en aldus volgens hem niet dienend is ter motivering van de duur van het oplegde inreisverbod.

In zoverre verzoeker aldus van mening is dat de motivering inzake de relatie met een Nederlandse vrouw zoals opgenomen in het inreisverbod, meer bepaald wat de duur ervan betreft, enkel geldt voor de verwijderingsmaatregel waarmee dit inreisverbod gepaard gaat en niet relevant is wat dit inreisverbod of de duur ervan betreft, kan hij niet worden bijgetreden. De vaststellingen dat gelet op de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie voorligt van het bestaan van een werkelijk gezinsleven en aldus geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt en dat daarenboven ook niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk is, en niet in het herkomstland, en beide partners wisten dat de verderzetting van het gezinsleven in België precair was gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie, zijn zowel relevant wat de vraag betreft of een verwijderingsmaatregel kan worden opgelegd als wat de vraag betreft of er al dan niet elementen spelen die een kortere duur van het inreisverbod noodzakelijk of rechtvaardigen. Verweerder heeft op duidelijke wijze vastgesteld dat hij geen reden ziet om de duur van het inreisverbod te verminderen, nu voor hem niet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, of een effectief beleefd en beoogd duurzaam gezinsleven, en daarenboven niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven enkel in België mogelijk is en de partners wisten dat de verderzetting van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat deze vaststellingen niet in verband zijn te brengen met of relevant zijn wat betreft de duur van het inreisverbod. Nu verweerder net vaststelde dat een beschermenswaardig gezinsleven niet blijkt, en al zeker geen ernstige hinderpalen voor het verderzetten van dit gezinsleven elders, kon hij in redelijkheid oordelen dat op basis van dit ingeroepen gezinsleven geen specifieke omstandigheid blijkt die kan leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van minder dan drie jaar. Gelet op deze vaststellingen blijkt niet dat hij in dit verband – en wat de duur van het inreisverbod of de oplegging van de maximumduur van drie jaar betreft – een verder reikende belangenafweging diende door te voeren. Het gegeven dat op dit punt eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod doet hier ook niet anders over denken en maakt in de thans voorliggende situatie waarin geen beschermenswaardig gezinsleven werd weerhouden nog niet dat deze motivering wat de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig is te beschouwen.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet aangeeft te betwisten dat er in zijn geval redenen van openbare orde spelen en op zich evenmin het gegeven betwist dat de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd omdat hij hiermee louter een verblijfsvoordeel zou beogen. Er kan verder ook enkel worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van de vaststellingen dat hij hardnekkig in illegaliteit verblijft, dat er een contra-indicatie bestaat van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat er daarenboven geen hinderpalen blijken voor een verderzetting van het ingeroepen gezinsleven elders. Verzoeker brengt geenszins concrete elementen aan waaruit alsnog een duidelijke intentie in zijn hoofd tot het uitbouwen van een duurzame levensgemeenschap moet blijken en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad handelend als annulatierechter ook niet toe zulks vast te stellen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. In zoverre verzoeker nog de schending inroept van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsbepaling handelt over de termijn voor vrijwillig vertrek, of het niet toekennen ervan. De vaststelling dringt zich op dat de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, en waarin met toepassing van deze bepaling geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, niet mede door verzoeker bij de Raad werd aangevochten en bijgevolg thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. In de bestreden beslissing zelf wordt als dusdanig geen toepassing gemaakt van deze bepaling en op geen enkele wijze licht verzoeker ook toe op welke wijze verweerder door het nemen van de thans bestreden beslissing deze bepaling dan alsnog zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel kan bijgevolg in geen geval worden aangenomen.

2.2.5. Ook waar verzoeker zich beroept op een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel dient de Raad vast te stellen dat elke concrete toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker stelt een relatie te hebben met een Nederlandse vrouw.

De Raad wijst er op dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand evenwel de registratie van een wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de Nederlandse vrouw in de registers, na een negatief advies van het parket, omdat deze minstens in hoofde van verzoeker niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing. Verweerder kon op basis hiervan in redelijkheid oordelen dat er een contra-indicatie voorligt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een schending van deze verdragsbepaling bij een verbod op binnenkomst en verblijf gedurende drie jaar niet blijkt. Verzoeker slaagt er met zijn betoog ook niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing dan wel degelijk sprake was van een wettelijk en effectief beleefd en beoogd duurzaam gezinsleven. Verzoeker overtuigt aldus niet dat op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was, waarbij de Raad andermaal benadrukt dat hiertoe sprake dient te zijn van een oprecht beleefde en duurzame relatie. Nu een beschermenswaardig gezinsleven niet blijkt, diende of dient wezenlijk evenmin te worden overgegaan tot een belangenafweging.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verweerder bijkomend, en ten overvloede, heeft gemotiveerd dat niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven dan enkel in België mogelijk zou zijn en dat de Nederlandse partner verzoeker niet kan volgen naar zijn herkomstland. Hij hield er eveneens rekening mee dat verzoeker en zijn partner vanaf het begin wisten dat de verderzetting van de relatie in België precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Op geen enkele wijze gaat verzoeker in op deze motivering of tracht hij deze te weerleggen. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder in subsidiaire orde wel degelijk ook een belangenafweging heeft doorgevoerd en verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat deze doorgevoerde belangenafweging niet als voldoende is te beschouwen. Er blijkt niet dat enig concreet aspect hierbij ten onrechte buiten

beschouwing is gebleven of het bestuur hierbij is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In zoverre verzoeker nog specifiek wijst op een schending van artikel 8, tweede lid van het EVRM merkt de Raad op dat deze bepaling in casu als dusdanig niet speelt. Zelfs voor zover alsnog een gezinsleven zou moeten worden aanvaard, hetgeen in de huidige stand van zaken niet blijkt, speelt het tweede lid van dit verdragsartikel slechts in geval van situaties van weigering van een voortgezet verblijf en niet in situaties van een eerste toelating, zoals in casu. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 38). De Raad verwijst naar voorgaande bespreking hieromtrent. Voor zover verzoeker nog wijst op het hoger belang van het kind, en in dit verband verwijst naar het arrest Jeunesse van het EHRM, merkt de Raad op dat hij niet aangeeft zelf kinderen te hebben en zich verder op dit punt beperkt tot een louter algemene toelichting zonder deze op enige wijze te betrekken op zijn concrete geval. Op basis van een dergelijke algemene toelichting kan verzoeker geen schending aantonen van artikel 8 van het EVRM en het stelt de Raad niet in staat te begrijpen waaruit de vermeende schending van dit artikel dan precies bestaat. In geen geval blijkt hiermee een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de Raad geen schending van artikel 8 van het EVRM – of van de in deze bepaling vervatte ‘*fair balance*’-vereiste – vaststellen.

2.2.7. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS